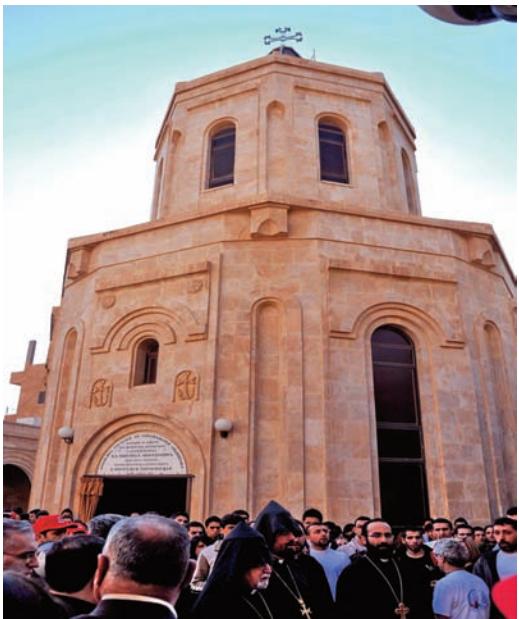

Ե
Ր
Է
Կ

Ի Ն Զ Ո ՞ Ւ

Ա
Յ
Ս
Ո
Ր

ՏԵՐ ԶՈՐԻ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Դար մը ամբողջ քայարար չեր մեր վերքերն սպիացնելու,
Որ նայէինք ձիգ դէպի վեր, Տիրոջ փառքն ու գովքը հիւանելու...

Հազիւ ոտքի շունչ մը քաշած, կը ժպտայինք կեանքին յոյսով.
Ազգովին ողջ ձեռք երկարած, դէպի երկինք ջերմ հաւատրով...

Կերտեցինք տուն, Եկեղեցի ու շինեցինք նոր դպրոցներ,
Որ սորվեցնենք սերունդներուն հաւատք ու սէր, յոյս և Հայր Մեր:

Արդեօ՞ք Տէր իմ սխալ մըն էր, որ մենք դարձեալ կը կրկնէինք,
Թէ մեզ երբեք ժպտալ յար չեր, կամ անիծեալ կոյր ազգ մըն էինք:

Տէր իմ, լսէ՛, հերիք է ալ, ի՞նչ Գողգոթա, ի՞նչ խաչ, սին խօսք,
Ազգ մը ամբողջ հազար անզամ խաչուեցանք ու ողջ թաղուեցանք:

Եկեղեցին ալ Տէր Զօրի, քանդեցին ու թալանեցին.
Դար մը հանգչող աճիւնները դարձեալ մեռան, շարտուեցան:

Տէր իմ լսէ՛, պոռթկումներս...զրիուածներու աճիւնները
Եկեղեցւոյ պատերէն ներս հանգչելու չարժանացան...

Ժան Վարդան
(Յովհաննէս Էքմերձեան)
Երեան, 24 Սեպտեմբեր 2014